

Autor: Greg Johnson

Proč se nazývám bělošským nacionalistou? Jako Američanovi evropského původu mi v první řadě záleží na přežití mé rasy – jak na americkém kontinentu, tak i ve zbytku světa. Ve všech bělošských zemích dnes umírá více bělochů, než se jich rodí a naše lidi nahrazují velice plodní Neevropané. Nedojde-li ke zvratu tohoto vývoje, naše rasa fyzicky vyhyne. Jak už jsem ukázal jinde, nejlepší cestou k naší záchraně je vytvoření homogenních bělošských zemí s politikou na podporu porodnosti a aplikací eugeniky. Tím pádem musí být základem pro určení příslušnosti k našemu národu rasa – proto tedy bělošský nacionalismus.

Podívejme se nyní na alternativy k rasovému nacionalismu: jsou jimi *nacionalismus občanský*, který definuje národ na základě právní normy; *náboženský*, který vymezuje národ na základě společné vírouky; *jazykový* či *kulturní*, kdy se národní příslušnost odvíjí od společného jazyka a kultury a konečně *etnický nacionalismus*, kdy příslušnost k národu zakládá společný původ a kultura. Přežití bělochů si žádá naše politické oddělení od ostatních ras. Občanské, hodnotové a kulturně-jazykové podoby nacionalismu však nedokáží rozlišovat mezi bělochy a nebělochy, protože občanství, víru, jazyk nebo kulturu mohou sdílet i příslušníci odlišných ras. To z uvedených alternativ rasového nacionalismu činí nikoliv řešení, ale součást problému.

A co etnonacionalismus? Proč by neměl být vhodným nástrojem k naší záchraně? Považuji etnonacionalismus za *ve většině případů* dobrý prostředek, která má ale také svá důležitá omezení. Proto se sám označuji i za etnického nacionalistu; s několika upřesňujícími poznámkami.

Zprvce pozbývají ve Spojených státech i dalších evropských koloniálních zemích etnické identity starého světa stále rychleji na významu s tím, jak se různé evropské skupiny postupně mísí do genericky bělošské identity. Když se Američan označí za irského či italského Američana, nejčastěji to neznamená o mnoho víc, než že má irské či italské příjmení. Známe totiž spoustu Italo-Američanů, kterým v žilách koluje víc irské než italské krve a naopak. A dokonce i dva Američané nesmíšeného irského či italského původu spolu mají – co se týče jazyka, kultury nebo třeba jídelníčku – navzájem společného víc, než se svými příbuznými ve Starém světě. Proto má smysl mluvit o genericky bělošské či euroamerické identitě.

Zadruhé musely koloniální společnosti už od svého vzniku počítat s realitou rasové odlišnosti

Edward Wadsworth,
*Dazzle-ships in Drydock at
Liverpool, 1919*

evropských kolonistů a barevných domorodců. V mnoha případech navíc přibyli do rovnice afričtí otroci a kuliové z východní a jihovýchodní Asie. V takovém prostředí je pro bělochy nanejvýš přirozené nerozlišovat mezi národy či kmeny (Aztéci, Mayové), ale mezi různými rasovými skupinami (Indiáni, černoši, atd.) – stejně jako barevní přirozeně vnímají lidi rozmanitých evropských národností jako bělochy. Skutečně by se dalo říci, že v prostředí rasové polarizace a konfliktu, kdy musí běloši vytvořit jednotnou frontu, pozůstatky etnických odlišností ze Starého světa bělošským zájmům vlastně spíš škodí.

Zatřetí ani v samotné Evropě prostý etnonacionalismus vždy automaticky nestačí k zajištění úzkých národních nebo širších rasových zájmů. Na tom, že jednotlivci i národy chrání v prvé řadě vlastní zájmy, není nic zvláštního ani špatného. A když tedy mnohonárodnostní říše nebo nadnárodní organizace jako EU pracují proti etnickým zájmům určitého národa, stává se „malý“ skotský, maďarský nebo polský nacionalismus zcela oprávněným. Jakmile však úzký etnický nacionalismus či imperialismus vede k válce mezi evropskými národy nebo ztěžuje evropskou reakci na společné ohrožení, pak se naopak k zajištění rasového přežití a rozkvětu stává nezbytným duch panevropské rasové solidarity.

Začtvrté dochází následkem současné kolonizace barevnými ke koloniálnímu procesu rasové polarizace i v Evropě. Černoši, Arabové či Asiaté žijící v Evropě nevidí Francouze, Angličany a Němce – vidí jednoduše bělochy, stejně jako my vidíme hnědé a černé. Nezáleží jim na rozdílech mezi námi a nám nezáleží na rozdílech mezi nimi. Jak rasové napětí v Evropě poroste, bude i našim lidem stále jasnější, že nejsou terči útoků coby Francouzi nebo Němci, ale jako běloši. A jak na oplátku poroste i odpor Evropanů proti etnické výměně (označované také jako *velká výměna* /Renaud Camus/, pozn. DP), stále častěji začnou vnímat svou rasu jako svůj národ a barvu pleti jako svou uniformu. Čím dříve se naučíme pohlížet na sebe jako na bělochy – spojené společnými nepřáteli a problémy, kořeny i osudem – tím dříve se budeme schopni vypořádat s úkoly, které před námi stojí.

Zapáté, i když být Francouzem nebo Španělem znamená víc než prosté genetické „bělošství“, to přesto zůstává základní podmínkou příslušnosti k jakékoliv evropské etnické skupině a zahrnutí tohoto požadavku do naturalizačních mechanismů všech evropských států by mělo revoluční pozitivní účinky.

Ale stejně jako jsem etnickým nacionalistou pod podmínkou prospěšnosti širším zájmům bělošské rasové solidarity, považuji se i za bělošského nacionalistu jen v tom rozsahu, v jakém to pomáhá zachovávat – a nikoliv podkopávat – svébytné bělošské etnické skupiny. **Duch širší panevropské solidarity by se nikdy neměl stát záminkou pro politické sjednocení a kulturní i etnickou homogenizaci Evropy. Proto plně podporuji přání evropských národů zachovat si svou kulturní a biologickou svébytnost. Nejlepší cesta k tomu vede skrze vytvoření homogenních suverénních států pro všechny evropské etnické skupiny. Nejúčinnějším nástrojem k ochraně panevropských zájmů pak zřejmě je aliance či federace suverénních států.**

Znamená v případě koloniálních společností jako USA vznik jedné generické bělošské etnické skupiny také jediný bělošský stát? Ne nezbytně. Etnická jednota bílých Američanů by něco

takového samozřejmě dovolovala a lze si velmi snadno představit, že se Spojené státy mohou stát bělošským státem v současných hranicích – jednoduše přesunem barevného obyvatelstva.

Bělošští nacionalisté by se ale neměli předem zavázat k zachování něčeho tak v zásadě nahodilého, jako jsou stávající americké či kanadské hranice. Naším jediným absolutním cílem totiž musí být zachování bílé rasy. A jakými prostředky? Takovými, které se ukáží jako nutné. Naskytne-li se tak některému státu, státům či regionům příležitost k odtržení od USA, třeba v důsledku kolapsu federální vlády nebo hospodářské krize, měli by být bělošští nacionalisté připraveni a ochotni se jí chopit.

Proto vytrvale doporučuji **Severozápadní kvartet** Harolda Covingtona jako pobídku a návod k uvažování o cestě k bělošskému státu. **Covingtonem** popsany vývoj samozřejmě nemusí odpovídat skutečnosti, protože naše schopnost předvídat a utvářet vývoj událostí zůstává totiž velice omezená. A tak bychom namísto pečlivého promýšlení jediného specifického scénáře, k němuž s velkou pravděpodobností nikdy nedojde, měli zvážit celou škálu možných alternativ budoucího vývoje – takže ať už nám osud uchystá cokoliv, budeme to schopni zužítkovat v náš prospěch. Naším metapolitickým úkolem není pouze učinit bělošský nacionalismus přitažlivým, ale také učinit z bělošské domoviny představitelný výsledek mnoha scénářů vývoje v zásadě odlišných podmínkách. Jediným pevným cílem zůstává vytvoření bělošských zemí – ve všem ostatním se musíme obrnit nemilosrdným pragmatismem.

Úvaha Grega Johnsona **Why “White” Nationalism?** vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 30. října 2015.